

NIELS CHRISTIAN HVIDT

MIRAKLER
MØDER MELLEM HIMMEL OG JORD

8. MYRNA FRA SOUFANIEH

Vi befinder os i Damaskus, Syriens pulserende og fascinerende hovedstad tæt trafik, en intens basar med et rigt udvalg af Orientens specialiteter, et smukt historisk citadel, der må have været stort set umuligt at indtage, og ikke mindst med 2,6 mio. indbyggere af blandet religiøs sammensætning. Som i Jerusalem er de fleste kristne kirker, særlig de ældste ortodokse, rigt repræsenterede og lever fredeligt side om side med den store muslimske befolkning. I maj 2001 rejste pave Johannes Paul II til Damaskus som pilgrim i apostlen Paulus' fodspor; Bibelen beretter flere steder om Paulus' kristusvision og pludselige omvendelse på vejen til Damaskus. Under sit ophold i Damaskus var paven bl.a. inviteret på besøg i Damaskus' største moské, Omayyad-moskeen, hvor Johannes Døberens relikvier opbevares. Det var første gang nogensinde, en pave satte sin fod i en moské, og det fortæller om de gode relationer mellem religionerne i landet. De har ikke altid været så ideelle, men særlig blandt de kristne, der udgør omkring 14 procent af den samlede befolkning, er man kommet tættere på gensidig forståelse, hvilket af mange sættes i forbindelse med en ung kristen kvinde ved navn Myrna Nazzour fra Soufanieh, en forstad til Damaskus.

Miraklernes begyndelse

Myrna var kun 18 år, da de underfulde hændelser, der varigt kom til at ændre hendes og hendes mands tilværelse, begyndte. Syv måneder forinden var hun blevet gift med den 20 år ældre Nicolas Nazzour, en fornuftig restauratør. Som hun senere fortalte sin åndelige vejleder, den græsk-katolske pater Elias Zahlaoui, var hun og hendes mand almindeligt troende uden på nogen måde at være anderledes end andre kristne

Myrna Nazzour i bøn i bjergene omkring Damaskus.

familier i Syrien: „Du må ikke have for store forventninger til os, Abouna (fader på arabisk), jeg er 18 år gammel og gift på syvende måned. De eneste bønner, jeg kender, er Fader Vor og Hil dig Maria ...”⁹⁴

Den 22. november 1982 var Myrna på besøg hos sin svigerinde Leila, der led af svære smerter. En del kvinder var samlet for at sørge for hende, og en af dem foreslog da at bede for den syge. Det var under denne bøn, at noget skete med Myrna: „Pludselig følte jeg noget mærkeligt og ubeskriveligt; jeg fik kuldegysninger over hele kroppen. Det var, som om en kraft var kommet over mig. En ung muslimsk kvinde ved navn Mayada skreg da pludselig: ‘Myrna, hvad er det, du har på dine hænder?’ Der løb olie fra mine hænder.”⁹⁵ Myrna blev bestyrtet over, hvad det var, der skete og råbte til Jomfru Maria om hjælp, men efter den første forskrækkelse gav hun sig til at stryge Leilas smertende lemmer

med sine oliebevædede hænder. Smerterne forsvandt med det samme.

Da Nicolas senere stødte til, troede han ikke på hændelsen og spurgte sin kone, om hun mon havde glemt at tørre hænderne efter madlavningen, men hans søster, Leila, gav ham en røffel: „Du skal ikke tale blasfemisk!“ Nicolas forlod huset og sagde, han ville komme tilbage senere og hente sin kone. Anderledes glad var Farid, Leilas mand, over at se sin kone rask, og om aftenen, da Nicolas var vendt tilbage, mødtes man igen til en takkebøn. Myrna havde tørret sine hænder grundigt, men atter begyndte olien at flyde fra dem. Denne gang havde både Nicolas og Farid været vidner til fænomenet fra begyndelsen. De kunne ikke andet end konkludere, at der var tale om en overnaturlig hændelse, og de betragtede den som en Guds gave, selvom de endnu ikke forstod dens fulde omfang og formål.

Den 25. november gentog Myrnas mor, der havde hørt om olien og den uforklarlige helbredelse, med en noget bebrejdende stemme, at også hun havde stærke smerter i rygsøjlen. Sammen med andre familiemedlemmer besluttede man sig da til at bede. Myrna tog et stykke vat i de tørre hænder. Da bønnen begyndte, flød olien igen og gennemvædede vatstykket, og denne olie smurte hun på sin mors ryg. Smerten forsvandt med det samme og er aldrig vendt tilbage.

Ikonen

Den hændelse, der medførte den største varige ændring i Nazzour-familiens tilværelse, skete den 27. november 1982. Under en rejse til Sofia i Bulgarien havde Nicolas købt ti små billige Maria-ikoner: et lille farvebillede på papir af Maria og barnet beskyttet af et glasstykke sat i en plasticramme. I løbet af ganske kort tid blev denne uanseelige ikon kendt over hele verden. Den 27. november, mens Myrna var i færd med dagens huslige opgaver, faldt hendes blik på en af de små plasticindrammede ikoner, der stod ved siden af en smuk værdifuld træikon. Pludselig så hun, at plasticikonen glinsede underligt. Hun tog den op og opdagede, at små dråber af klar gylden olie dannedes på glassets forside. Hun skyndte sig ind til sin mand, der efter at være kommet sig over det første chok, satte ikonen på en tallerken, der efterhånden blev fyldt op, så den indeholdt omkring 150 ml olie.⁹⁶ Nicolas kunne ikke tro sine egne øjne. Det tynde papir var helt gennemblødt af olie, så det blev halv-

transparent, og ingen af dem kunne fatte, hvordan så meget olie kunne flyde fra et lille fritstående papirbillede.

Nicolas besluttede sig for at hente resten af familien, mens Myrna blev foran ikonen, fordybet i bøn. Og da var det, hun for første gang hørte den milde, men klare kvindestemme, hun skulle komme til at høre så ofte: „Min datter, frygt ikke, jeg er med dig. Åbn dørene, lad ingen blive forhindret i at se mig ...“

Nicolas, der var kommet tilbage med de andre familiemedlemmer og i mellemtiden var begyndt at frygte for, hvordan rygtet om denne nye mirakuløse manifestation ville ændre deres tilværelse, anmodede om, at man holdt underet hemmeligt og sendte nysgerrige bort. Før han var færdig med sætningen, afbrød hans kone ham: „Nej, Nicolas, jeg har hørt en kvindestemme, der bad mig åbne dørene og ikke forhindre nogen i at komme til hende.“ Fra da af har de åbnet dørene til deres hjem, som tusinder siden har besøgt, og som således er blevet et pilgrimssted, netop som det havde været Marias ønske i et af budskaberne.

Ud over de mange pilgrimme begyndte kirkens folk også at komme. Myrna og Nicolas lever i et blandet ægteskab, hun er græsk-katolsk, han græsk-ortodoks, og den første kirkelige autoritet, der besøgte huset, var Damaskus' græsk-ortodokse patriark, monsignore Boulos Pandéli. Han kom den 27. november og fik det tegn, han senere bekræftede at have bedt om i sit hjerte: Ved bønnen begyndte der uden forklaring at flyde olie fra hendes tidligere tørre hænder. Også Myrnas nuværende åndelige vejleder, der først var skeptisk, oplevede nogle tegn, der gjorde ham overbevist om, at manifestationerne var gaver fra Gud.

Mere problematisk blev det dagen efter, den 28. november 1982. Her var det statens sikkerhedstjeneste, der aflagde kontrolbesøg hos Naz-zour-familien efter utallige rapporter om mystiske hændelser i Soufa-nieh. Da sikkerhedsbetjenten Akram Abboud trådte ind i Nazzours hjem, var Myrna i færd med at lære, hvordan man beder rosenkrans. Abboud stillede nogle spørgsmål, tog nogle billeder og gik så blot for at komme tilbage om eftermiddagen med yderligere tre betjente og en læge, Saliba Abdel Ahad.

Gruppen bad først Myrna om at tørre hænderne foran deres øjne og bandt dernæst tørre papirlømmetørklæder om hendes håndled. Derefter stillede de fire betjente sig i en kreds omkring hende, mens lægen blev placeret foran hende. Betjentene bød nu Myrna at bede. Myrna adlød, begyndte at sige en stille bøn, og langsomt, men sikkert dannedes der

atter ud af den blå luft olie på Myrnas hænder, der efterhånden begyndte at dryppe til jorden. Dr. Saliba tørrede Myrnas hænder og observerede længe, hvordan olien opstod af sig selv og uden forklaring. „Hvad siger du, doktor?“ spurgte en af agenterne. Lægen løftede pegefingeren mod Himlen og sagde: „Det er Guds værk.“

En anden betjent bad om lov til at pille ikonen ned fra væggen, fordi han mistænkte den for at være udstyret med små kanaler, der indeholdt den dryppende olie. Først undersøgte han omhyggeligt væggen, som ikonen hang på, dernæst pillede han det gennemvædede papirbillede ud af plasticrammen og løsgjorde det fra glasset, det var dækket bag. Han fandt intet mistænkeligt. Han rev nu et lille stykke af dens højre øverste hjørne og puttede det i lommen. I det øjeblik begyndte olien at flyde af sig selv fra papirikonens, mens han stod med den i sine hænder og så det ske. Betjenten fik samlet ikonen igen, fremmumlede en eller anden bøn, og sammen sagde de fem herrer hurtigt farvel. Det var det første og sidste statslige kontrolbesøg, Nazzour-familien nogensinde skulle få.

Helbredelser

Jeg besøgte huset første gang i 1993. Soufanieh er en hyggelig og fredelig bydel i Damaskus. Familien Nazzours hus, der ligger bag en enorm flyvemaskine lavet om til restaurant, er i to etager og klinet ind mellem andre huse af samme slags. Ved siden af indgangsdøren hænger et skilt: „Beboerne i dette hus afslår ... enhver form for gaver.“⁹⁷ Hvis folk sender en kuvert med penge og beder om et vatstykke med den undergørende olie, modtager de en kuvert, der indeholder både det ønskede vatstykke og de penge, de sendte.

I underetagen er Nazzour-familiens tidligere dagligstue, der nu mere ligner et kirkerum. Det er her, man kan se den mysteriøse ikon, der har afgivet så store mængder olie. Ovenpå er soveværelset, en anden dagligstue samt en pergolaoverdækket terrasse, hvor meget af det selskabelige liv foregår. Myrna og Nicolas tager venligt imod de besøgende. Nicolas ligner en typisk araber, med mørkt hår, et stort overskæg og en varm udstråling. Myrna, en virkelig køn ung mor, udviser samme varme, men bærer dertil præg af en udefinerbar indre ro og velvære. Parret har nu to børn, der indgår naturligt i Nazzour-familiens særlige hverdag, der til tider rummer tusinder af besøgende.

Et lille papirbillede af Jomfru Maria med barnet begyndte at afgive olie i 1982. Efter ikke at have afgivet en dråbe i over ti år, begyndte der atter at flyde olie fra det kl. 01.30 langfredag 2001.

Som den dag, den 19. december, hvor et sted mellem fem og ti tusind troende havde samlet sig foran Nazzour-familiens hus i bøn. Pludselig begyndte der at åbne sig en korridor i folkemængden, og en ung soldat, Mohamed Al Kahwaju, der bar sin far i sine arme, kom til syne. Mohameds far var blevet ramt af en lammelse i den ene halvdel af kroppen, da militærfolk var kommet til hans hjem for at fortælle ham, at hans søn, der havde kæmpet i Libanon, var blevet dræbt. Det viste sig senere at være en misforståelse, men det hjalp ikke meget på farens lammelse. Sådan var det, at Mohamed i håb om et mirakel den dag bar sin far til Soufanieh. Mohamed lagde sin far på sofaen i Nazzour-familiens dagligstue og gik så ud for at bede om et under. Myrna fortæller selv om, hvad der skete: „Jeg gik hen til den syge og sagde til ham: 'Bed; bed til Jomfru

Maria om forbøn for din helbredelse.' Kort efter begyndte han at rejse sig. Han kom på benene, først med besvær, men lidt efter lidt begyndte han at gå. Hans søn ventede udenfor og bad for sin far. Og pludselig så han sin far foran sig, stående ... Han kastede sig på knæ og råbte i glæde: „Tak, o tak, o Hellige Jomfru!“ Folk råbte: 'Han er helbredt, han er helbredt, priset være Gud, hil dig Maria ...' nogle klappede i hænderne, andre græd.“

De fleste helbredelser af denne slags er foregået i huset i Soufanieh, men mange er også opstået andre steder, hvor de olie-vædede vatstykker har været. Det første eksempel var en helbredelse, der skete lørdag den 11. december 1982. Her blev Myrna, Nicolas og pater Zahlaoui kaldt til en mand ved navn Samir Hanna. Nogle dage forinden havde Samir haft et hjerteslag efterfulgt af en hjerneblødning, der medførte en delvis lammelse af kroppen. Hans tilstand var kritisk, og lægerne sagde, han kunne dø når som helst. En af Samirs venner havde været hos Myrna og fået et vatstykke med den underfulde olie. Med den var han vendt tilbage til sin komaramte ven og havde, trods de pårørendes protester, åbnet hans mund med en ske og puttet vatstykket derind. Samir åbnede da øjnene og har siden det øjeblik ikke haft nogen men af hjerneblødningen.⁹⁸ Efter helbredelsen begyndte en ikon, der hang over hans seng, at afgive olie i en periode på tre uger.

Den 25. januar 1983 kom Alice Bénilian på besøg i Soufanieh. Hun havde i 13 år haft en lam højre arm, der var begyndt at visne. Hun bad foran ikonen og følte da tre gange et tryk på hovedet, som om der var én, der lagde hånden på det. Ved det tredje tryk følte hun, hvad hun beskriver som en ildkugle, der trængte ind i hendes hoved og derfra spredte sig til brystet. I det øjeblik kom der farve i armen, og hun kunne bevæge den efter årelang lammelse. Helbredelsen er bekræftet i en rapport af læge Pierre Salam, der afslutter den med ordene: „Jeg har personlig ingen videnskabelig forklaring, der dækker denne helbredelse.“⁹⁹

I mellemtiden fortsatte ikonen med at afgive sin undergørende olie og mennesker med at blive helbredt efter at være blevet velsignet med den. Det fik den ortodokse patriark til den 31. december 1982 at beslutte, at ikonen skulle flyttes fra Nazzour-familiens hus til Den Hellige Korsets Kirke, hvilket skete med stor festivitas den 9. januar. Under denne udstilling af ikonen ophørte olieudgydelsen totalt. Der faldt ikke en dråbe, og det vakte tydeligvis opstandelse. Den 21. februar 1983 ringede det på døren hos Nazzour. Ind kom to græsk-ortodokse præster, der

med sammenbidte miner returnerede ikonen i en sort plasticpose. Olien begyndte atter at flyde fra ikonen i oktober 1983, næsten et år efter det var sket første gang. Denne gang flød den ikke blot fra ikonen, men fra mange af de fotografier, der efterhånden var blevet taget af den og spredt rundt i verden. Der kendes følgende tilfælde:

22. oktober 1983: Olien flyder fra 15 fotografier.

2. november 1983: 15 fotografier.

3. november 1983: 9 fotografier.

4. november 1983: 18 fotografier.

5. november 1983: 10 fotografier.

6. november 1983: 43 fotografier.

Olien er blevet underkastet kemiske analyser, der har vist, at den består af sjældent ren olivenolie.¹⁰⁰

Åbenbaringer om kirkens enhed

Den 18. december omkring kl. 23.30 var Myrna fordybet i bøn sammen med sin moder og pater Zahlaoui. Pludselig rejste hun sig og begav sig hastigt op på terrassen efterfulgt af moderen, der fik dirigeret resten af de tilstedeværende i huset med op på terrassen. Myrna faldt på knæ og fortalte, at hun så en lysglobus over træerne i parken foran huset, fra hvilken Jomfru Maria kom til syne. Myrna beskrev hende således: „Hun var iklædt en hvid kjole og over den havde hun en kåbe med et blåt bælte, et slør, der faldt på hendes venstre side helt ned til fødderne. Hun var meget smuk. Jeg er ikke i stand til at beskrive hende bedre – ordene slår ikke til.“ Myrna var overbevist om, at alle så hende, og først da nogle hviskede: „Hvor er hun?“ blev hun klar over, at det kun var hende selv, der så. I denne ekstatiske tilstand hørte hun Maria tale til sig for første gang:

„Mine børn, husk på Gud: Gud er med jer. I ved alt, men I ved intet. Jeres viden er en ufuldkommen viden, men dagen vil komme, da I vil kende alle ting, ligesom Gud kender mig. Gør godt mod dem, der gør ondt og vold ingen skade. Jeg har givet jer olie, mere end I kunne have bedt om. Og jeg vil give jer noget, der er meget stærkere end olie. Omvend jer og tro. Og husk på mig i jeres glæde ...“

Dette var det første af mange budskaber, som Myrna oplevede at få fra Jomfru Maria og Jesus.¹⁰¹ Budskaberne blev givet jævnt indtil 1990 og

Myrnas stigmatisering i 1987.

omhandler de klassiske temaer i den profetiske spiritualitet: omvendelse, tillid og overgivelse til Kristus, et liv, der afspejler troens kvalitet. Men ét aspekt er særlig vigtigt i Myrnas budskaber: kirkens enhed. Som nævnt er Damaskus et land med mange religiøse grupperinger, og særlig de kristne traditioner har længe levet side om side uden megen reel kontakt. Der er fortsat en dyb følelse af krænkelse, særlig blandt ortodokse kristne, over korsriddernes fremfærd i Orienten. Bedre blev det ikke, da dele af de eksisterende ortodokse kirker valgte at blive forenet med Rom i 1500-tallet, hvilket af andre ortodokse blev betragtet som forræderi og førte til yderligere splittelser, så der, bortset fra de gamle syrisk-ortodokse, armensk-ortodokse og græsk-ortodokse kristne, i dag også findes syrisk-katolske, armensk-katolske og græsk-katolske kristne. Dertil kommer, at de ortodokse og katolske kristne oven i købet følger forskellige kirkekalendere, så man fejrer påske på forskellige datoer med absurde tilstande til følge: Nogle kristne grupper fejrer korsfæstelsen, mens andre allerede er ved opstandelsesfesten. Det kan ikke undre, at den overvejende muslimske befolkning har svært ved at tage det kristne budskab om enhed og kærlighed alvorligt, når de kristne ikke

Myrna under stigmatiseringen skærtorsdag 2001.

engang kan finde ud af at fejre påske på samme tidspunkt.¹⁰² En af de primære opfordringer, der er udgået fra Soufanieh, er således at fejre fælles påske, en praksis, der allerede er ved at brede sig i Syrien som et af de første lande i verden.¹⁰³

Myrna er som nævnt græsk-katolsk, Nicolas græsk-ortodoks. Deres ægteskab er derfor blevet set som et symbol på den enhed, budskaberne i Myrnas visioner omhandler. Ofte tales der om behovet for større enhed blandt de kristne og at enheden er Kristi vilje:

„Kirken, som Jesus har grundlagt, er én, eftersom Jesus er én. Kirken er himmeriget på jorden. Hvem der har splittet den, har syndet, og hvem der har frydet sig over dens splittelse, har syndet. Jesus har grundlagt den, den var helt lille, og da den begyndte at vokse, blev den delt. Hvem der har splittet den, har ingen kærlighed i sig.“ (24.03.83).

Ekstaser og stigmatiseringer

Den 24. oktober 1983 begyndte den første af flere ekstaser, i hvilke Myrna ikke ved, hvad der er sket omkring hende, men til gengæld hævder at have oplevet elementer af Kristi lidelse – smerte i hænder, fødder, side og pande. Disse oplevelser intensiveredes frem til 25. november samme år, hvor der var opstået sår, der blødte, særlig i panden. Flere medicinere kom til stede og undersøgte sårmærkerne; blodet blev analyseret og viste sig at være Myrnas eget. Det mærkeligste ved disse sår var ikke deres opståen. Lægerne undrede sig mere over deres pludselige forsvinden. Myrna fik blødende sår kl. 16.15. Kl. 22.00 var der ikke spor af sårene, heller ingen ar.

Under alle disse omstændigheder var der nok et par personer, der tænkte: Hvad siger Nicolas? Mange mente, at Myrna, der nu så klart var blevet udvalgt af Himlen, måtte trække sig tilbage til et kloster og lade Nicolas om at tage sig af familien, men sådan blev det ikke, særlig ikke efter et budskab, som Myrna oplevede, mens hun var stigmatiseret: „Her er alt, hvad jeg vil. Jeg er ikke kommet for at adskille. Dit ægteskab vil forblive som det er.“

Det sidste budskabs løfte

Hændelserne fortsatte uden afbrydelse, indtil de brat ophørte i 1990, et år, da påskefejringerne ved et tilfælde var kommet til at ligge på samme tidspunkt. De tidligere ekstaser og stigmatiseringer havde alle fundet sted på datoer, hvor påsken ved tilfælde blev fejret samtidig: 1984, 1987 og 1990. I flere budskaber blev det nu klart, at Kristus og Jomfru Maria ville holde op med at manifestere sig indtil næste gang, påsken atter ville blive fejret samtidig. På den ottende årsdag for åbenbaringernes begyndelse, den 26. november 1990, fik Myrna derfor den sidste vision, hvor Jomfru Maria sagde til hende:

„Frygt ikke, min datter, hvis jeg siger til dig, at du ser mig for sidste gang, *indtil påskefesten vil blive forenet* ... Hvad olien angår, vil den fortsætte med at manifestere sig på dine hænder til min søn Jesu forherligelse, når han ønsker det og hvor du end går hen. Vi er med dig og med enhver, der ønsker at påskefesten bliver forenet.“

Sådan blev det. Åbenbaringerne, ekstaserne og stigmatiseringerne

Såret i siden under Myrna Nazzours stigmatisering, skærtorsdag 2001.

standsede, men olien fortsatte med at flyde fra Myrnas hænder ved særlige lejligheder, både i og uden for Syrien. Der blev filosoferet meget over, hvad det mon betød, at Myrna ikke ville se Jesus og Maria, før påskefesten blev forenet. Ville de først manifestere sig igen, når de kirkelige autoriteter var blevet enige om én fælles fejring af påsken, eller ville det ske næste gang, fejringerne ved et tilfælde atter kom til at ligge samtidig? Myrna og Nicolas, der i årene, der gik, fik deres andet barn og fortsatte med at leve deres liv, kunne ikke give et sikkert svar på dette spørgsmål, men forventningerne om en påske med særlige manifestationer i Soufanieh steg støt, jo nærmere årene og ugerne kom påsken 2001. For her ville tilfældet atter, at påskefejringen skulle falde på samme tidspunkt.

Myrna under stigmatiseringen skærtorsdag 2001.

Opfyldelsen af løftet i 2001

På baggrund af det store løfte, var pilgrimme rejst fra hele verden til Damaskus: Fra Libanon, Jordan, Irak, Ægypten, Frankrig, Holland, Canada, USA, Australien, Tahiti – og fra Danmark.

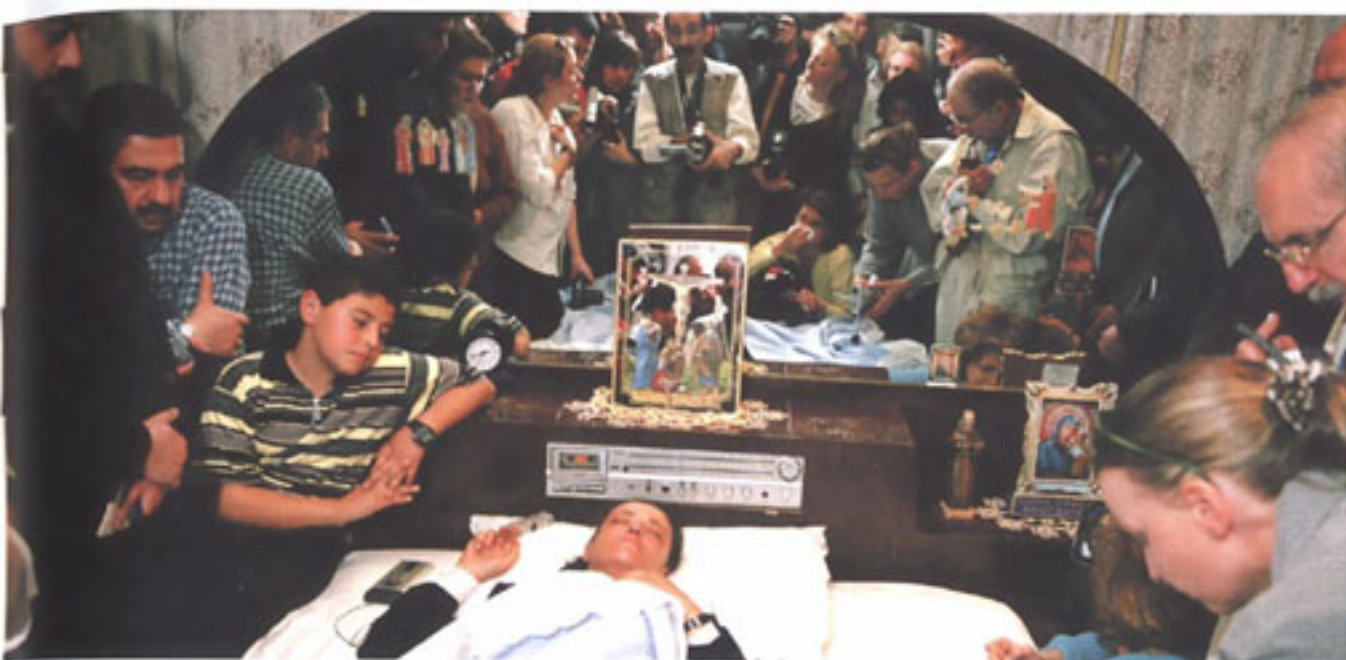
Ligesom andre tv-hold var også et dansk crew fløjet til Syrien for at filme til et dokumentarprojekt om mirakler, som billedkunstneren Lene Stæhr, grafikeren Alec Due og jeg har initieret med Stæhr som instruktør, Due som koordinator og mig som idémand og researchansvarlig. Projektet bygger på meget af det kildemateriale, der også ligger til grund for denne bog. Filmen produceres af Zentropa Real med støtte fra Det Danske Filminstitut. Det Danske Filminstitut og Zentropa, var blevet oplyst om at der kunne være en mulighed for at filmatisere en stigmatisering, selvom denne mulighed alene byggede på en profeti, som en person i ekstase havde oplevet i 1990. Filminstituttet og Zentropa mente, at det kunne betale sig at tage chancen. En sådan mulighed for at filme et under gives sjældent, og selv hvis der ikke ville ske noget som helst, kunne det være interessant nok i sig selv at filme de mange pilgrimme,

der rejste til Soufanieh i håb om, at Gud ville gøre *noget*. Det viste sig at være en fornuftig disposition:

Skærtorsdag, den 12. april 2001, kl. 13.45, efter 11 års pause kom de uforklarlige sår atter til syne på Myrnas hænder, på det øverste af hendes fødder, på hendes pande, og på hendes side. Såret på siden var 12 cm langt. Selve stigmatiseringen blev indledt med oplevelsen af en rystelse, der gik gennem Myrnas krop. Det var tydeligt for alle, at hun led svært, selvom hun søgte at kontrollere smerten så meget som muligt. Hun blev båret ind på sin seng, hvor hun fik taget skoene af, og her lå hun til klokken ni om aftenen under store smerter. Særlige vidner fik lov at være til stede i soveværelset, men de resterende pilgrimme var forbundet med begivenhederne via en storskærm, der var opstillet i dagligstuen, og som tillod, at man kunne følge med i, hvad der skete. Folk var bevægede over at se de smerter, hun – ligesom under de tidligere stigmatiseringer – oplevede som Kristi smerter. Flere læger var til stede, bl.a. neurologen Philippe Loron fra Paris og kirurgen Mansouri fra USA. Begge beskriver, hvordan sårene var rent skårne, bar præg af at komme indefra og ikke var forårsaget af ydre påvirkning. Blod flød fra alle sår, undtagen fra sårene i fødderne. Som ved tidligere lejligheder var de tilstedeværende læger

Olie flyder fra Myrna Nazzours hænder under ekstasen påskelørdag 2001.

Myrna under ekstasen, hvor hun oplevede Kristus-åbenbaringen påskelørdag 2001.

mindst lige så overraskede over sårenes pludselige forsvinden som over deres opståen. Klokkeren 9 om aftenen havde de blødt. Dagen efter var der ikke noget spor af dem, ikke engang ar.

Bortset fra de mange kamerafolk, pilgrimme og præster ankom den melkitisk-katolske biskop fra Tripoli i Libanon kl. 15 og var som de andre vidne til alt, hvad der skete. Han bad en halv time ved hendes seng, bevæget over hvad så mange så som symbol på Kristi lidelser over kirkens splittelse. Inden han var nødt til at forlade Nazzour-familiens hus, sagde han til Myrnas åndelige vejleder, pater Zahlaoui: „Sig til Myrna, at jeg har bedt inderligt for hende og bønfoldet Vorherre og Jomfru Maria om at give Myrna den nødvendige styrke og mod til at forblive tro mod sin mission og triumfere over djævelens fristelser.“¹⁰⁴

For første gang siden 1990 flød olien også fra den lille ikon, der i de mellemliggende år ikke havde afgivet en dråbe. Kl. 01.30, natten mellem skærtorsdag og langfredag, begyndte den at afgive så megen olie, at den lille glasskål, den stadig står på, blev halvt fyldt.

I 1990 havde Myrna hørt Kristus love hende, at han også ville åbenbare sig for hende igen, næste gang påskedatoerne ville blive genforenet. Det skete også denne påskelørdag. Kl. 14.15 begyndte Myrnas ansigt og hænder at afgive olie, mens hun var i bøn sammen med pilgrimmene.

Nazzour-familiens soveværelse var for lille til de mange pilgrimme, så i forventning om, at der ville ske betydelige ting, havde man forinden via et stort tv forbundet soveværelset med dagligstuen, hvor flere troende kunne følge begivenhederne.

Hun blev ført til sin seng og gik i en ekstase, der varede 35 minutter. Efter at ekstasen var forbi, fortalte Myrna dem, der stod omkring sengen, at hun havde set Jomfru Maria og pater Malouli, der døde den 5. maj 2000, og som var en nær ven af Myrna. Begge førte hende til Jesus, og alle var badet i lys, særlig Kristus. Det var her, han gav dem det budskab, som pater Fadel nedskrev under ekstasen, og som senere blev oversat fra arabisk til andre sprog: „Mine børn, jeg har givet jer et tegn for min ære. Forbliv på jeres vej. Jeg er med jer. Hvis ikke, vil jeg lukke Himlens porte for jer. Men her er jeres Moder, der lider, beder og siger til mig: 'O Herre, du er fuldstændig kærlighed!' Og jeg siger: 'Tab ikke modet, o Himlens Port, for

jeg elsker dem og ønsker, at de skal svare på denne kærlighed ved at give.’

Mine børn: Søg at betragte jer selv, sådan som I i sandhed er, og at veje jeres trofasthed ved at opnå hjertets enhed blandt jer. Forskøn jer selv med tålmodighed og visdom og vær ikke bange, hvis I fejler. Forbliv faste i håbet. Stol på mig. Jeg vil aldrig forlade dem, der gør min vilje ...”¹⁰⁵

Som i de tidligere budskaber til Myrna, hørte hun atter Kristus tale om betydningen af Kirkens enhed, betydningen af at være forenede, først og fremmest i hjertet. En af pilgrimmene, Gabriel Berberian, der var rejst til Damaskus fra Canada og havde ventet på begivenheden siden 1990, sagde: „Jeg er meget taknemmelig og lykkelig over, hvad der er sket. Jeg synes, det er en utrolig gave at få lov til at have været så tæt på en guddommelig åbenbaring i vor tid. Jeg føler også, at vi, der var til stede ved denne påskefejring, netop var så forenede, som Kristus udtrykte ønske om, selvom vi kom fra mange forskellige kirkesamfund. Jeg er en lykkelig mand!“

Madonnastatuer, der græder blod. Nadverbrød, der forvandles til menneskekød. En husmor, der modtager profetier. Selvtændende kerter i Gravkirken i Jerusalem. En russisk ikon i Bredgade i København, der pludselig afsondrer olie.

Teologen Niels Christian Hvidt fortæller femten horisontudvidende beretninger om moderne mirakler. Læseren bringes tæt på det utrolige i en nøgtern beskrivelse af både de uforklarlige hændelser og den videnskabelige undersøgelse af dem, i interviews med de berørte og ikke mindst i bogens mange illustrationer.

Mirakler rejser spørgsmålet om, hvordan vi placerer fænomenet i det moderne verdensbillede.

Niels Christian Hvidt (f. 1969) er dr.theol. fra det katolske Gregoriana Universitet i Rom. Han har senest skrevet om forholdet mellem religion og lægevidenskab i *Kan tro flytte bjerge* (2004).

ISBN 87-02-02766-6

